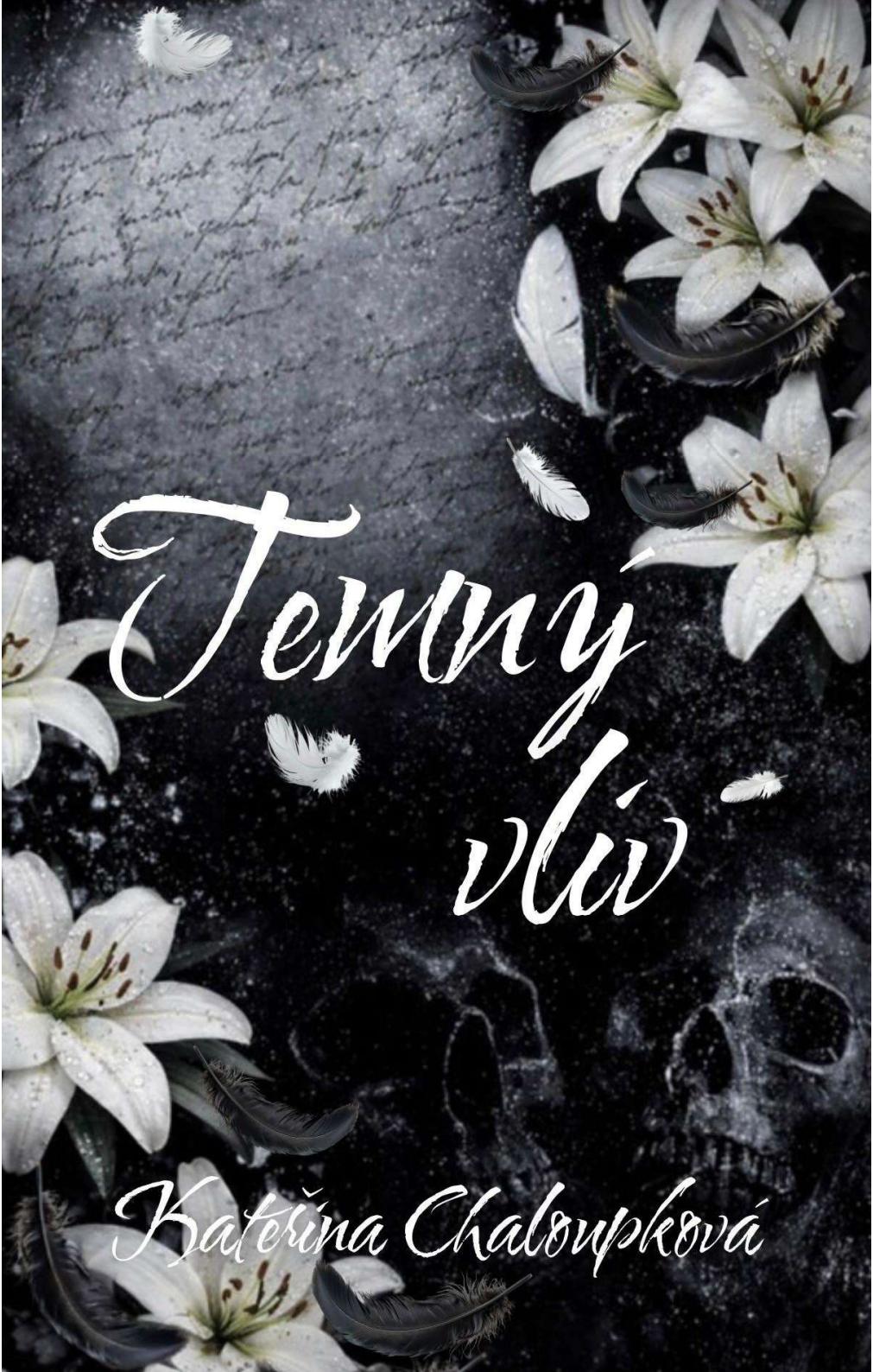
Temný
vliv
Kateřina Chaloupková

Temný vliv

I hříchy se mohou dědit…

Kateřina Chaloupková

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 141. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Korektura, redakce a sazba: Zdena Zatloukalová, Jana Vlků,
Lucie Zubalíková, Kristýna Tichá

Obálka: JPolc
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-07-3 PDF
978-80-88525-06-6 epub

Anotace

Vyrůstám ve stínu rodinných tajemství a matčiny sebevraždy. Když objevím její deník, začínám chápat, že hříchy v mé rodině mají mnohem hlubší kořeny. Jednoho dne se v domě objeví zraněný, tajemný cizinec, který měl být mrtvý. Naše setkání není náhoda a náš vztah nevznikl z romantické lásky, ale z temnoty, protože některé ženy jsou mnohem nebezpečnější, než by se na první pohled mohlo zdát.

Zlo lidi spojuje. – Konfucius

Playlist

I Don´t Deel Like Me – Shadow Beloved

The Devil in I – Nikki Idol

Obsessed – Jutes

Mother´s Daughter – Miley Cyrus

Pretty Little demon – DVRKTHORN

Under My Skin – Shadow beloved

Dead Mans Prayer – hollow ember

I´d Burn the World for You – drayce music

Sin – Ash to eden

Oh my Love – Ash and Echo

Love me Wrong – Yara Nocture

Bad Girl – Hedegaard, Cancun

Dangerous Love – Mandrazo, Rick Jansen

Sins to Sacrifice – Az Apathy

Darkest Version of Us – drunken night

Varování

Tato kniha obsahuje tematiku, která může být pro některé čtenáře psychicky náročná. Objevují se zde zejména:

- sebevražda a její následky
- psychické trauma, dlouhodobý smutek a poruchy chování
- manipulativní a toxické vztahy
- obsesivní láska, žárlivost a citová závislost
- fyzické i psychické násilí
- sexuální obsah
- zobrazení smrti a vážných zranění
- morálně ambivalentní postavy a činy

Prolog

Holly

4. listopadu 2015, panství Blackdown

Vzbudí mě hlasité hromy doprovázené jedním bleskem za druhým. Déšť bubnuje do okenních tabulí, což mi už nedovolí usnout.

Vstanu a přes tenké pyžamo si přehodím vlněný přehoz. Z velkých oken vidím ven. Vysoké stromy za panstvím se kymácejí ve větru, větve se až hrozivě natahují k rozbouřenému nebi.

Nemám ráda, když je v noci taková plískanice. Je mi dvanáct, jasně, že mě takové počasí děsí. Bosýma nohama zamířím ke dveřím. Parkety zaskřípají. Celý dům je ale nezvykle tichý a mrazivý.

„Mami?!“ zakřičím a jdu do její ložnice. Pootevřenými dveřmi si však všimnu, že je její postel netknutá. Blesk opět osvítí místnost a já se zachvěju.

Nechce se mi hledat babičku. Musela bych až do západního křídla panství a takhle při bouřlivé noci mě ty rozlehlé chodby děsí. Zejména ty obrazy na stěnách, které ve mně vyvolávají pocity, že mě pozorují.

Volám na mámu, ale neozývá se. Táta není doma. Jsem si jistá, že zase pracuje. Slyšela jsem asi stokrát, jak se o tom naši hádali. Maminka pokaždé plakala. Bylo mi jí líto.

Seběhnu po dřevěných schodech do haly. Světlo venku je rozsvícené. Někdo musel odejít. Že by šla máma ven, aby zabránila nějakému neštěstí? Možná spadla větev, celý strom nebo odlétla taška ze střechy. Snad nezpůsobila vichřice požár ve stodole. Tam máma vždycky chodila, když si myslela, že ji nikdo neslyší. Do té staré kamenné budovy obrostlé břečťanem. Vždycky mi říkala, že tam je klid, ale já věděla, že tam chodí plakat. Už párkrát jsem ji tam takhle v noci našla na balíku slámy, jak se utápěla v slzách. Mám strach z toho počasí, ale vím, že tam je.

Přes přehoz si vezmu ještě kabát, nazuju si boty a půjčím si tátův velký deštník. Dvoukřídlé dveře z vyřezávaného dřeva zavrzají. Nejsou zamčené. Je jasné, že někdo odešel. Vítr se do mě opře a drobné kapky deště mi pokropí nohy.

Snažím se držet u zdi. Tisknu si k sobě rukojeť deštníku, se kterým si pohrává vichr. Stejně tak mi motá rozpuštěné vlasy.

„Mami!“ volám, ale bez odezvy. Mířím do stodoly, protože vidím, jak ve větru bouchá jedna část vysokých, starobylých vrat s kovanou petlicí, která není zajištěná. Máma je jednoznačně uvnitř.

Udeří další blesk a vzápětí se ozve ohlušující rána. Sevřu si na hrudi cípy kabátu a jdu pomalu ke křídlu těžkých masivních vrat. V pantech zaskřípe a já vklouznu dovnitř. Obrovské dveře se za mnou bouchnutím zavřou.

„Mami!“

Hlas mám plný strachu a každý můj krok je nejistý. Jdu se zatajeným dechem, přičemž mi pod botami šustí sláma.

Tma je hustá. Jen skrz drobné mezery v děravé střeše sem prosvítá nepatrné světlo. Prší i dovnitř. Cítím, jak těsně vedle mě stéká pramen vody.

Dřevěné trámy, staré harampádí, rezavé nářadí. Vzduch tu páchne zatuchlinou, hlínou a mokrým senem.

Pak se objeví blesk. Na zlomek vteřiny mi ozáří prostor před očima a já ji uvidím.

Visí přede mnou. Tak nějak divně. Ale proč? Proč nesleze dolů? Má zavřené oči, vlasy slepené deštěm, obličej jako by spala. Celá se houpe sem tam, v rytmu větru jako kyvadlo. Okolo krku má uvázanou smyčku provazu. Podivně vrže. Je to strašidelnější než ty hromy.

Ztuhnu, ale srdce se mi divoce rozbuší. Deštník mi vypadne z ruky. Nedokážu vykřiknout a ani se pohnout. Jen stojím a zírám na mámu, jak se kolébá ve vzduchu. To skřípání provazu o trám se mi zarývá do mozku.

Najednou je mi špatně. Bolí mě břicho. Nemůžu se nadechnout. Zkouším to znovu, ale marně. Ruce se mi třesou. Měla bych něco udělat. Někoho zavolat. Babičku nebo tátu. Kohokoliv dospělého.

Proč tu nikdo není?

V tom dalším záblesku se mi na okamžik zdá, že se na mě dívá. Že se usmívá.

Možná si to můj mozek jen představuje. Sama nevím, co je skutečné. Možná blesk změnil stíny. A třeba je tohle všechno jen noční můra.

Nevím, jak dlouho tam stojím. Kapky ze střechy mi promáčí vlasy, nohy mám ztuhlé. Pak mi naskočí husí kůže. Je mi hrozná zima. Rozběhnu se a utíkám zpátky domů, boty mi kloužou po mokré hlíně, kabát mi vlaje kolem těla jako plášť. Po tvářích mi tečou slzy a celá se chvěju šokem. Musím někoho zavolat, aby jí pomohl. Aby ji sundal a zavolal doktora. Určitě ji to muselo moc bolet.

První kapitola

Nixon

Jaro 2025

Stojím na konci uličky, obklopený bílými květy a šumem hostů, ale slyším jen své vlastní srdce. Tluče tak silně, že ho snad musí slyšet i Liam vedle mě. Pohledem o něj zavadím. Směje se, stejně jako Jax, který zvedne mým směrem palec vzhůru. Moji nejbližší. Bratři, které mi život seslal, když mi nedal ty pokrevní.

A pak ji uvidím. Nehybně ji sleduju a cítím se jako omámený. Tak na mě Isabella, moje snoubenka, působí.

Kráčí pomalu. Slunce jí hladí snědou kůži a šaty jí splývají po těle jako voda. Přírodně vlnité vlasy zlatavé barvy se jí kroutí podél obličeje až k lopatkám. Je nádherná. Přímo dokonalá. A já v tu chvíli vím, že ji bezmezně miluju.

Hledí na mě těma nádhernýma modrýma očima a vypadá jako anděl. Ani po roce vztahu z ní nemůžu spustit zrak.

Postaví se vedle mě. V dlani svírá zdobenou kytici z bílých růží. Otočíme se čelem k oddávajícímu, abychom složili naše sliby.

Hlas se mi chvěje, ale ona mi stiskne ruku. Prsten jí sklouzává na dlouhý prst, jako by tam odjakživa patřil.

Jsme manželé. Konečně se stala mojí ženou.

Slavíme ve velkém stylu. Spousta alkoholu, tanec, zábava. Isabella pozvala všechny, kteří ve vyšších sférách něco znamenají.

Po smrti rodičů jsem se o pověst naší rodiny nestaral. Zbyl jsem jen já. Jediný dědic celého impéria Hollowayových.

A doufám, že brzy přibyde můj následovník. Minimálně jeden. Chci mít velkou rodinu a s ní bych si uměl představit klidně i tři děti. Jsem ten nejšťastnější chlap pod sluncem. Mám nádhernou manželku, skvělé přátele, spoustu peněz, které si chci se svou ženou užívat, a rozmazlovat ji jimi.

Jako svatební dar jsem jí věnoval drahé šperky a ona mně dovolenou na Floridě.

Proto hned ráno po dechberoucí svatební noci odlétáme z Londýna do Miami. Isabella si to přála, a tak jsem jí to splnil. Dal bych jí všechno na světě.

Ubytujeme se v luxusním hotelu u pobřeží s výhledem na moře. Drinky, slunce, výlety a odpočinek.

Všechno je tak dokonalé. Zalité láskou a pohodou. Druhý den hned zrána vyrážíme do bažin v Everglades mezi aligátory. Trocha adrenalinu a nezapomenutelný zážitek nám neuškodí.

Motor vznášedla burácí. Jedeme rychle po hladině, která je lesklá a temná jako špinavé zrcadlo. Všude kolem nás se rozléhají močály. Nekonečné, tiché a děsivě krásné. Stromy s převislým mechem se tyčí nad vodou a vzduch tu chvílemi zapáchá jako hniloba. Je to úplně jiný svět než ten na pláži u hotelu.

Sedí vedle mě, rozesmátá, oči jí září za slunečními brýlemi. Vypadá spokojeně. Rozhlíží se okolo sebe. Velká vrtule za námi

zpomalí, protože Isabella ubere plyn na páce. Chtěla řídit a já jí neoponoval.

„Podívej, támhle!“ křikne a ukáže kamsi vlevo. Hladinu prorývá letmá silueta něčeho mezi rákosím. Možná aligátor nebo pták.

„Tohle je nádhera,“ řeknu nadšeně, vstanu a chytím se kovového rámu, abych se rozhlédl po okolí.

Jedeme pomalu. Vnímám jen vítr ve vlasech a Isabellinu ruku, která mě najednou pohladí po krku. Dívá se na mě jinak. Je najednou zamyšlená a nervózní. Zastavíme v oblasti, kde je vody jen úzký pruh, jako by se řeka táhla mezi mangrovníky a keři.

„Vyfotíme se spolu? Támhle jsou aligátoři,“ ukáže na dvě hlavy, které nebezpečně trčí nad hladinou.

Nadšeně přikývnu.

„Stoupni si tak, ať jsou za námi vidět,“ pokyne mi.

Udělám krok k okraji vznášedla a ona míří ke mně s telefonem v ruce. Jenže najednou natáhne ruku, ale ne proto, aby se mě chytila nebo mě pohladila. Ona mě… strčí. Vší silou. V obličeji se jí mihne krutý úšklebek.

„Měj se, lásko,“ rozesměje se jako nějaký šílenec.

Letím dozadu. Čas se náhle zpomalí. Vidím, jak se odvrací pohledem. Nechystá se mě zachránit.

Narazím do hladiny zády napřed. Chlad mě propíchne jako nůž. Ztrácím orientaci. Voda mi okamžitě vnikne do úst a já se topím. Zaslechnu motor. Snažím se vynořit a tápu rukama po vznášedle, abych na něj vylezl, ale Isabella se dá do pohybu a rychle se vzdaluje.

Najednou vedle mě něco hlasitě šplouchne. Vidím nedaleko od sebe drobné vlnky na jinak klidném povrchu bažiny. Ty dvě hlavy aligátorů už tam nejsou.

Panikařím, kopu nohama, znovu a znovu se pokouším zorientovat. Plavu za vznášedlem, ale dřív, než stačím zvednout ruku, mi lýtkem projde neskutečná bolest. Ostré čelisti se mi zaryjí do masa. Stáhne mě to pod hladinu. Křičím, až mi bubliny posledního vzduchu z plic stoupají vzhůru. Sotva se nad vodou nadechnu, cítím další trhnutí. Tentokrát do stehna. Snažím se bojovat, plavat od nich pryč, ale krev čeří temný povrch. Bojuju o život. V panice švihám rukama kolem sebe, dostanu se do trávy, která roste z vody.

Z posledních sil se zachytím větve, která visí nízko nad vodou. Je to jen moment, ale dost na to, abych se nezraněnou nohou dotkl měkkého dna.

Za mnou se voda čeří, slyším šplouchání. Jdou po mně. Plazím se, ale nemám kam. Křoví je tak husté, že mezi ním neprolezu. Kořeny jsou kluzké a bahnité. Zanechávám za sebou potok krve. Kůže na noze mi visí jako cár papíru. Najednou mě pohlcuje horko a chlad zároveň. Nedokážu přemýšlet, protože mi najednou klesne hlava a svět zhasne.

Druhá kapitola

Holly

Září 2020, Akademie Heartwick, Haslemere

Ačkoliv se jmenuju Holly, rozhodně nejsem svatá a ani v takovém prostředí nevyrůstám. Celý tenhle podělaný svět je krutý, surový a ironický.

Nestačilo, že jsem si prošla traumatizující smrtí vlastní mámy, ale navíc se ke mně spolužáci nechovají zrovna chápavě. Většinou se mi vyhýbají. Moc si jich nevšímám. Jsem uzavřená do sebe a mluvím, jen když jsem tázána. Od její smrti jsem spíš tichá a nevyjadřuju se.

Nemám žádné kamarády a učitelé mě nemají rádi. Občas prostě sabotuju výuku nebo neodpovídám na dotazy. Podle všech jsem divná. Možná jsem k tomu dala svým spolužákům i důvod. Párkrát se do mě slovně obuli a já vybouchla. Jedné holce jsem roztrhla košili a rozdrápala obličej. Podruhé jsem dala pěstí jednomu šprtovi, který tvrdil, že mi je sice sedmnáct, ale psychicky jsem zamrzla ve dvanácti. No, zničila jsem mu brýle.

Kdybych nebyla na soukromé střední škole, nikdo by mi takové chování netoleroval. Ale všichni studenti byli dětmi privilegovaných a bohatých rodin. I já. Všechno se tu při troše vlivu a peněz zametlo pod koberec.

„Pane Montclaire, pokoušel jste se ji vzít k psychologovi?“ zaslechnu nenápadný hlas profesorky Marcusové. Jen po ní střelím nenávistným pohledem. Jako by to otec nikdy nezkoušel. Bylo to bez výsledku. Nechci mluvit s žádnou psychoženskou. Nepotřebuju, aby si se mnou někdo povídal o mých traumatech. Sice se mi několikrát do měsíce stává, že mám noční můry, ale nemám zájem o pomoc. Stále vidím oběšence v mlze, a pak se vzbudím celá zpocená a roztřesená.

Kdyby mě otec párkrát nepřistihl, jak se během noci na posteli choulím do klubíčka, nikdy by to neřešil. Jenže žádný z těch pěti údajných odborníků, které na mě poslal, mi nepomohl. Nemluvila jsem s nimi. Beztak to dělal jen proto, aby měl klid od ostatních, kteří mu to radili. Aby to vypadalo, že se o mě staral.

Po dvou letech to vzdal. Nechal mě dýchat. Napospas svým myšlenkám a prožitkům. Vůbec si neuvědomoval, že by mi víc pomohl svojí přítomností. Kdyby se mnou trávil víc času, objal mě a uklidnil. Jenže on takový není. Nedává najevo pocity a emoce. Nikdy mě za nic nepochválil. Ať už to byl obrázek nebo známky ve škole. Nepřipadalo v úvahu, že by mi dal pusu na dobrou noc. Byl tak chladný a odtažitý, že když jsem ho sama chtěla obejmout, odstrčil mě, že na takové malichernosti nemá čas.

Na vysokou školu jsem nešla. Učitelé by mi nedali doporučení a moje studijní výsledky stály za nic. Sice se to rodině nelíbilo. Babička byla zklamaná a otec tvrdil, že ho to nepřekvapilo. Věděl, že chci být po mámině smrti daleko od lidí. Že preferuju ústraní. Nejlíp mi je doma ve svém pokoji. Ve výklenku u okna,

kde hledím na tu děsivou stodolu. Tam, kde máma před lety ukončila svůj život. Vím, že to udělala kvůli otci, ale on se celé ty roky tváří, jako by se nic nestalo. Tvrdí, že byla blázen. Samozřejmě, že je jednodušší házet vinu na mrtvého člověka.

Přijde mi, že je snad takhle spokojený. Nikdy si sice domů jinou nepřivedl, ale vím, že někam chodí a je pryč celé dny i týdny. V podstatě tu s námi nebydlí. Jen když je ve městě pracovně, tak v domě občas přespí. Před máminou smrtí tu taky nebýval často. Poté se to trochu změnilo. Přivezl si sem nějaké krámy a tvářil se, že tu s námi žije. Že je mi k dispozici. Ale nebyl. Všechno to byla jen přetvářka.

Nezajímám se o něj. Už ne. Dřív mi jeho blízkost chyběla, ale zvykla jsem si. Na samotu i na to, že nebyl jako jiní tátové. Jenže v mém věku už je na otcovskou lásku pozdě.

Jsem doma jen s babičkou a občas za námi přijede teta Pauline, kterou nesnáším. Při každém obědě si stále dokola stěžuje, jak se má špatně a nemá peníze. Dostala po smrti dědečka dost velký podíl, ale ani tak jí to nestačilo. Stejně jako všichni sourozenci. Prvorozený strýc Keaton se bohužel před pár lety utopil při potápění v Austrálii. Moje máma byla druhá nejstarší, její sestra Pauline o šest let mladší.

Babička Cynthia je jediný člověk, který se vždycky postavil na moji stranu. Nechtěla mě posílat do žádného ústavu pro mentálně choré. Raději za mnou chodila a četla mi poezii nebo její oblíbenou romantickou beletrii.

Nejsem cvok, ale baví mě ho ze sebe dělat. Vytáčet lidi okolo sebe. Samozřejmě, že občas mám slabší chvilky, ale kupodivu mi

pomáhá pobyt ve stodole. Posadím se na stejné místo, kde sedávala máma a povídám si s ní. Jako určitá forma terapie. Prvních pár let jsem sem nechodila, ale postupem času mě to tu přestalo děsit. Naopak jsem se tu cítila klidněji. Z každého kouta na mě dýchala vzpomínka na mámu.

Vyprávěla jsem jí, jak to šlo ve škole a jak mi chybí. I když mi nemohla odpovědět, bylo mi lépe.

Jaro 2025

Dnes tomu není jinak. Jdu do stodoly, ale už je šero a pofukuje teplý jarní větřík prosycený prachem a vůní sena.

Pokaždé se uvelebím v rohu, kde měla na vodorovném ztrouchnivělém trámu postavenou svíčku a občas tu trávila i celé hodiny.

Mám na sobě světle modré šaty a nechci se posadit přímo na tu zaprášenou podlahu plnou špíny, a tak se zahledím na menší balík slámy. Popadnu ho za motouz a táhnu ho blíž k trámu, o který si opírám záda. Pod nohama mi vrzne prkno. Praskne a já se propadnu. Ne hluboko, jde jen o mělkou díru. Vytáhnu chodidlo a na okamžik zpozorním. Mám pocit, že jsem pod podrážkou něco ucítila. Odtáhnu celý balík pryč a přijde mi, že je tam ta fošna schválně takhle volná.

Jakmile ji zvednu, všimnu si téměř dokonalého úkrytu, ve kterém se schovává jakási kovová skříňka. Když ji vytáhnu, je celá zaprášená a na dotek chladná. Barva je na mnoha místech odloupaná a zpod nátěru vystupují tenké žilky rzi. Panty se sotva pohnou a při pokusu ji otevřít tiše zaskřípou. Na víku ulpívají

světlé piliny spadané z trámu nad ní a v rozích drží pavučiny. Když ji otočím, zpod dna se sype jemný prach a hlína.

Pod víkem je jakási kniha. Má hnědé ošoupané desky ovázané koženým řemínkem. Když pod ním uvidím připevněnou kovovou propisku, která je na několika místech rezavá, pochopím, že jde o deník.

Se zájmem sundám tenké pásky a otevřu jej. Papír už je nažloutlý a vlhký. Voní směsicí plísně a starého papíru.

Vypadnou na mě jakési novinové články. Pečlivě vystřižené. Navrchu je příloha z okresních novin, ve kterých oznamují svatbu rodičů. Máma si schovávala všechny útržky a pár fotek. Všechno, co se týkalo táty a jí. Jejich vztahu. Dokonce na pár listech nakreslila i tátovu podobiznu, srdíčka všech tvarů a velikostí s jejich iniciály. Přijde mi to roztomilé.

Otočím pár listů a zahledím se na matčino úhledné písmo. Sice je místy rozpité, ale stále čitelné. Právě jsem narazila na její deník. *Proboha!*

Rozbuší se mi srdce, když nalistuju další stránku a začtu se do lehce rozmazaného textu.

10. dubna 2002

Dnes celý den pršelo. Seděla jsem u okna, dívala se na kapky stékající po skle a představovala si, že každá z nich je moje slza, kterou nemůžu vypustit.

Nechce mě. Ignoruje mě.

Po škole chodí okolo, ale ani se na mě nepodívá. Jenže já nechci jiného. Jen Joshe Montclaira! Kamarádky se mi smějí, že

někdo jako já by nikdy nemohl být s někým, jako je on. Co na tom záleží, že je kapitánem lakrosového týmu a má na něj zálusk každá holka z akademie.

Bude můj!

Možná nejsem jako ty primitivní modelky, které s ním spí, ale budu jeho poslední. Porodím mu děti, každé ráno se vedle sebe budeme probouzet a náš život bude plný lásky a porozumění.

Jsem Jade Denverová. Náš rod je stovky let vážený a mocný. Když se naše impéria spojí, budeme nejmocnější, nejbohatší a nejrespektovanější rodina v celém severním Yorkshiru.

Dneska jsem se své mámě svěřila s tím, že se mu určitě líbím, protože se na mě usmívá pokaždé, když se vidíme. Lhala jsem jí, ale tvářila se nadšeně. Jako by ráda slyšela, že se o mě zajímá právě Montclair. Nebude to dlouho trvat a bude to pravda. Vím to!

Josh + Jade

Úplně se nad jejími poznámkami rozplývám. Číst si o začátcích vztahu svých rodičů je tak vzrušující. Cítím z ní to nadšení, tu lásku a cílevědomost.

Trochu mě zaráží, že byl otec takový, ale není se čemu divit. Byl atraktivní, bohatý a měl slavné jméno. U mámy alespoň věděl, že není žádná zlatokopka, která by ho chtěla jen pro peníze.

Kéž bych měla stejné nadšení jako ona. Jenže na akademii byli samí ignoranti, kreténi a grázlové.

Asi se nevdám. Nebo si počkám, jestli mi někoho nenajde babička. Upřímně, je mi to jedno. Jestli je to politik, hrabě nebo

prodavač v supermarketu… nezáleží mi na tom. Vím, že mám ještě čas, ale chci se zamilovat a mít rodinu. Jenže vím, jaká jsem. Divná a komplikovaná. Občas si připadám jako z jiného století.

Třetí kapitola

Nixon

Jaro 2025

Už si myslím, že nikdy neprocitnu, ale probere mě neskutečná bolest a hlasitý zvuk. Nemám sílu ani otevřít oči. Je mi zima, ale zároveň cítím, jak se do mého zbědovaného těla opírá prudké slunce.

„Haló! Pane!“ slyším jako ozvěnu.

Nedokážu se pohnout ani zareagovat. Mluví vůbec na mě?

Těsně vedle mě šplouchne voda a několik kapek mi cákne na obličej.

„Proboha, ten vypadá!“ zaslechnu cizí hlas. „Všude je krev.“

Isabellu bych čekal jen marně. Ta mě sem navedla záměrně, aby se mě zbavila. Její láska nebyla skutečná a já na to pěkně krutě doplatil. Cítím se totálně na dně. Nejen fyzicky, ale i psychicky. Možná umřu a tohle jsou jen poslední záchvěvy, které vnímám.

Něčí ruce mě čapnou za ramena a táhnou mě bahnem a trávou pryč. Všechno mě neskutečně bolí. Než si cokoliv uvědomím, ležím na tvrdém rovném povrchu.

„Žije?“ zeptá se kdosi.

Někdo mi přitiskne prsty na krk a ozve se: „Ano, ale má slabý puls. Potřebuje do nemocnice.“

„Tak rychle!“

Pokusím se zamžourat očima, abych pochopil, co se děje. Pootevřu víčka a nade mnou se sklání postarší dáma ve slaměném klobouku. Upírá na mě svůj zrak a vypadá ustaraně.

„Snad jsme nepřijeli pozdě.“

Motory začnou burácet a plavidlo se dá do pohybu. Každá rána o hladinu mi působí obrovskou bolest. Zaúpím a ona si ke mně klekne, aby mě pohladila po vousech.

„Vydrž to!“

Lapám po dechu a snažím se nabrat trochu síly.

„Jak… jak moc je to špatné? Umřu?“ zamumlám chraplavým hlasem.

„Ne, máš ošklivě poraněnou nohu a ztratil jsi dost krve, ale to zvládneš.“

„Moje žena… shodila mě do vody,“ povím ještě z posledních sil, kdybych se náhodou neprobral.

„Tvoje žena,“ zopakuje bez náznaku překvapení. To mě udivuje.

Víc už nezvládnu a propadám se do jakéhosi stavu, kdy částečně vnímám, ale nedokážu nic. Nemám sílu a cítím jen nesnesitelné cukání v ráně na noze. Připadám si, jako bych byl snad v rozkladu. Všechny zvuky slyším z dálky. Sirény i hlasy. Cítím, jak mi zavádí kapačku do paže. Nemám tušení, co se se mnou děje.

Plně se proberu až na místě, kde mi nosní dírky zacpe vůně dezinfekce. Nemusím ani otevírat oči, abych přišel na to, že ležím v nemocnici.

Pootevřu víčka a pocítím silnou bolest v dolní končetině. Alespoň vím, že ještě žiju. Rozhlédnu se po místnosti. Je to soukromý pokoj, luxusní a moderní. U okna stojí drobná, štíhlá starší žena v halence a sukni, její světlé vlasy se v nepravidelných vlnách stáčejí kolem tváře. Vypadá jako bohatá dáma v letech.

„Díky bohu, už jsi vzhůru," promluví ke mně a popojde k posteli. Její obličej je mi povědomý.

„To vy jste mě zachránila?"

„Ano."

„Díky. Já…" Nemám tušení, co říct. Jak jí poděkovat? Nikdy jsem v takové situaci nebyl.

Posadí se ke mně na postel a soucitně se usmívá.

„Budeš v pořádku. Tady se o tebe dobře postarají."

„Nevolejte mé ženě."

„Neboj se. Jakmile ti bude lépe, promluvíme si. Odpočívej. Nejdřív se musíš dát do pořádku."

Celé dny jen spím. Ležím na kapačkách proti bolesti a snažím se nabrat sílu. Jsem vděčný, že žiju.

Nemám tušení, kolik dní uplynulo, ale když už jsem konečně schopný se posadit a najíst se jako normální člověk, vím, že neumřu. Ještě ne.

„Ráda vidím, že už je ti lépe," promluví na mě opět ta dáma. Přichází ke mně ode dveří a usmívá se.

„Jste anděl?"

„Ne. Kdybych byla, nedovolila bych tvé ženě, aby tě shodila do bažin a nakrmila tebou aligátory."

Když to tak povídá, zní to až neskutečně.

„Jsem Nixon Holloway," představím se.

„Ne, hochu, ten před pár dny zemřel. Ty jsi jiný muž. Copak chceš, aby tě ta podlá mrcha našla?" zamračí se na mě. „Mimochodem, já jsem Cynthia Denverová."

„Vám se to řekne, ale ve své podstatě jsem kvůli ní přišel o všechno. Nemám nic. Rodinu, přátele, peníze, domov."

„Vidíš, já mám všechno z toho, ale ani tak se necítím šťastná. Děti mi zemřely. A zbývající rodina čeká, až zemřu, aby dědila. Tedy pokud nepočítám svoji vnučku. Pak tu máme přátele, kteří mě využívají ve svůj prospěch a domov, co je můj, ale jsem v něm v podstatě sama. K čemu mi jsou peníze? Ani tobě moc dobře neposloužily, když se tě žena kvůli nim chtěla zbavit."

„Tohle jí neprojde. Nahlásím ji!" pronesu odhodlaně.

„To je jen tvrzení proti tvrzení. Nemyslím si, že by ji odsoudili. Nejsou svědci. Navíc celý incident už je v rukách policie. Mám jisté kontakty a zjistila jsem, že byla u výslechu a celé to nahlásila jako nehodu. Spadl jsi, ale ona ti nedokázala pomoct, když se do tebe pustili ti aligátoři. Chceš si přečíst zprávu?" začne lovit v kabelce. „Celou oblast prohledávají. Když tě nenajdou, do pár měsíců tě prohlásí za mrtvého."

Nedokážu racionálně uvažovat.

„Co mám tedy podle vás dělat?"

Je mi příšerně. Zrada člověka, kterému na světě nejvíc věříte, s vaším světem zatočí. Byl jsem naivní hlupák. Nikdy mě nenapadlo, že by si mě Isabella našla jen z vypočítavosti. Byla až příliš dokonalá.

„Teď jsi mrtvý. Tvoje chvíle teprve nastane. Vezmeš si všechno, co ti ta mrcha sebrala. Něco nás oba spojuje, proto ti nabízím partnerství a vzájemnou pomoc.“

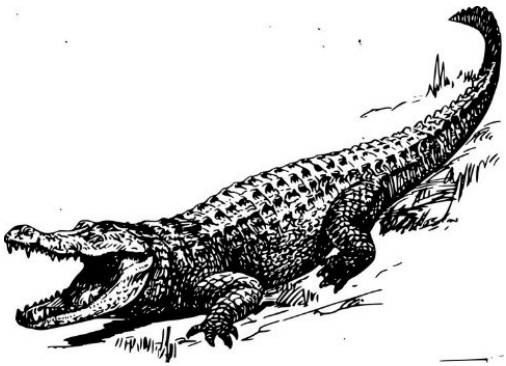

Čtvrtá kapitola

Holly

Ten deník je něco jako tajemství, které nás s mámou spojuje i po smrti. Tolik mi chybí. I po těch letech. Vím, že bývala nešťastná a tenkrát jsem nevěděla proč. Díky těmhle stránkám se konečně dozvím pravdu. Jsem si jistá, že ji otec podváděl a ona si z nešťastné lásky vzala život.

Sedím na balíku slámy a všimnu si, že už se venku setmělo. Celou stodolu pohltila tma. Jen po dřevě a trámech tančí třepotavé stíny ze svíčky.

Otočím tedy další list deníku, abych si přečetla následující den.

12. dubna 2002

Dneska jsem to nevydržela a po tréninku ho oslovila. Měl rozcuchané vlasy, byl zpocený a v dresu s těmi chrániči na ramenou mu to moc slušelo. Tyčil se nade mnou. Když se na mě podíval, silně se mi rozbušilo srdce.

Pochválila jsem ho, že hrál skvěle. Vzala jsem si kvůli němu krátkou sukni a rozepla si halenku až k podprsence. Namalovala jsem se a rozpustila si své dlouhé tmavé kudrny. Všimla jsem si jeho pohledu. Díval se na mě stejně jako na ostatní holky, které se okolo něho motaly.

Se zájmem! Bože! V ten okamžik bych mu dala všechno. Své tělo i duši. Vždycky patřily jen jemu.

Poděkoval mi a, deníčku, on se mě zeptal, jestli chodím na jejich zápasy často! Samozřejmě, že nevynechám ani jeden, a to jsem mu i řekla. Zářily mu oči. Prokrista! Byl tak božský! Ty jeho šedé oči s tmavším ohraničením mě tak fascinovaly.

Jestli jsem do něj byla doposud jen zamilovaná, tak v tenhle okamžik jsem mu propadla.

Ten úsměv, sakra, a ty rty! Zdá se mi o něm. Celé dny nemyslím na nic jiného.

A pak mě pozval na párty u Elliota Stevense – jeho spoluhráče. Jdu se chystat. Nemůžu se dočkat!

Kéž by mě políbil.

To je tak romantické! Její řádky mě hřejí u srdce. A když vím, že se jí to skutečně splnilo a za tátu se opravdu vdala!

Chci číst dál, ale zaslechnu na příjezdové cestě auto. Že by se babička vrátila ze Států? Jela tam před pár dny kvůli nějaké záležitosti. Rychle schovám mámin deník na původní místo a zakryju ho balíkem slámy.

Pootevřu vrata stodoly a hledím na babiččino auto. Řidič zastaví přímo u vchodu a jde jí otevřít. Jenže hned poté ze zavazadlového prostoru vytahuje invalidní vozík. Zpozorním. Že by se babičce něco stalo? Nevypadá však, že by jí chůze dělala problémy. Obejde bez potíží auto a zastaví se u druhých zadních dveří. Řidič otevře a pomůže vystoupit jakémusi muži. Jsem si naprosto jistá, že ho tu vidím poprvé.

Je už tma a z místa, kde stojím, mu do tváře dobře nevidím. Jen rozpoznám vysokou postavu v tmavém tričku.

Posadí se do vozíku a řidič jej tlačí ke vchodu. Teprve teď si všimnu, že má obvázanou nohu, přičemž mu fáč stoupá až pod světlé šortky.

Kdo je to?

Jakmile vejdou do domu, zavřu za sebou vrata stodoly a jdu za nimi. Potřebuju zjistit, co se tady děje.

Tiše proklouznu dveřmi dovnitř a zaslechnu jejich hlasy v obývacím pokoji.

„Jak se cítíš?“

„Ty léky mi trochu pomohly, děkuju.“

„Connore, už můžeš jet, kdybychom něco potřebovali, dáme vědět.“

Vidím, jak náš řidič schází ze schodů a služebná hned běží nahoru, aby babičce vybalila.

„Gigi, připrav pokoj pro hosty v tichém křídle, aby měl náš návštěvník pohodlí a klid,“ osloví ji hlava domu.

Postavím se do rámu dvoukřídlých dveří, které vedou do obývacího pokoje. V křesle sedí babička s neznámým mužem, který je na vozíku.

„Holly! Pojď k nám! Někoho ti představím,“ mávne na mě.

Na tyhle situace jsem až příliš stydlivá, ještě když se jedná o cizího muže, který je jen o pár let starší než já. Nesměle popojdu k babičce a klopím pohled do koberce. Jsem zvědavá, ale zároveň nervózní. Kdo je to? Co tu chce? Proč je na vozíčku?

„Leightone, to je moje vnučka Holly," ukáže na mě. Vím, že se na mě dívá, ale já si dávám načas. Podívám se mu do tváře, až když mě babička představí jemu. „Leighton Bracely, můj dobrý známý. Potřebuje pomoc, a tak tu s námi bude nějaký čas bydlet."

Střelím pohledem na babičku a nerozumím jejímu rozhodnutí. Bydlet?

„Moc mě těší. Vstal bych a podal ti ruku, ale jak vidíš, nemůžu," pronese sametovým hlasem.

Jeho oči ze mě neuhýbají. Asi očekává, že k němu těch pár kroků udělám já. A tak neochotně popojdu a nechám si sevřít dlaň. Je hřejivá, pevná a obrovská. Moje drobná ruka se v té jeho úplně ztratila.

Tak ráda bych se ho zeptala, co se mu stalo, protože jeho noha vypadá opravdu hodně poraněně, ale mlčím.

Až pak zvednu pohled k jeho tváři. A v ten okamžik pochopím to, co máma psala v tom deníku.

Leightonův úsměv způsobí, že se mi rozbuší srdce tak silně, až mám pocit, jako by chtělo utéct. Jeho oči v barvě karamelu si mě něžně prohlížejí, skoro až hladí po kůži.

Nevím, jestli ho dělá to strniště starším, ale vypadá, že je mu okolo třiceti.

Podlamují se mi z něj kolena, i když se snažím zachovat klid. Žádné emoce.

Rozhodně není jako jeden z těch kluků, kteří chodili na Heartwick. Je to dospělý muž. Má široká ramena, vousy a pravděpodobně i chloupky na hrudníku. Jen z té představy mám divný pocit v žaludku.

„Těší mě,“ hlesnu tiše a zapomenu se pohledem v tom jeho o něco déle, než bych chtěla.

Musím se kousnout zevnitř do tváře, abych potlačila nutkání na něj civět.

Pátá kapitola

Nixon

Nemám jinou možnost, než přijmout nabídku Cynthie Denverové. Kam bych šel? Oslovit přátele je nebezpečné a riskantní. Potřebuju se nejprve úplně zotavit. Zvládnout chůzi. Což je v mém stavu momentálně dost náročné. Na levou končetinu se totiž nepostavím.

Silné čelisti aligátorů mi roztrhaly svaly a roztříštily holenní i lýtkovou kost. Měl jsem štěstí v neštěstí. Jen zázrakem mi ta zvířata nezpůsobila vážnější poranění. Stačilo kousnutí do hrudníku, břicha nebo hlavy a už bych tu nebyl.

Ale žiju! A tohle všechno možná mělo nějaký důvod.

Cynthia není žádná obyčejná dáma v penzi. Je laskavá a chápající žena, má peníze, moc a konexe, které mi usnadní návrat do života.

Jenže Nixon Holloway už nežije. Zemřel jako naivní a zamilovaný tupec. Zrodil se Leighton Bracely. Nemilosrdný, zlomený člověk, který chce zpět všechno, co mu po rodičích zbylo.

Jediná osoba, která zná moji skutečnou identitu, je právě Cynthia. Díky Cynthii a jejím právníkům jsem dostal falešné rodné listy, pas i doklady. Chvíli to trvalo. Stála za tím síť

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Temný vliv*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.